Ara que fa vint anys d'aquells dies

Joan Manuel Serrat, Ana Belén, Víctor Manuel i Miguel Ríos tornen a Peralada

Ara que fa vint anys d'aquells dies

Dues dècades després de la gira "El gusto es nuestro", els quatre artistes van trepitjar de nou el festival per fer un homenatge a la nostàlgia, però sense solemnitat. "Hoy puede ser un gran día", cantada tots junts, va inaugurar tres hores de recital en què van alternar cançons en solitari, duos i bromes sobre l'edat abans de posar-se a cantar de nou a quatre veus. Tot, amb Serrat que va exercir d'amfitrió i va posar la columna vertebral al repertori.

ALBA CARMONA PERALADA

Ara que fa vint anys d'aquells dies de trapelleries musicals que feien que en un mateix escenari Serrat cantés Mediterráneo, Ana Belén i Miguel Ríos Insurrección i tots plegats amb Víctor Mauel El Himno a la alegría, tornen. Ara que fa dues dècades que van passar per Peralada amb la gira El gusto es nuestro, els quatre han trepitjat de nou el festival per retre un homenatge a la nostàlgia, però sense solemnitat.

Va ser divendres al vespre i cadascun dels assistents va rebobinar cap als records d'aquells dies que per uns eren de començar a entendre la lletra de Paraules d'amor i per altres de la ballaruga de El rock de la cárcel. Per als de la meva edat, una minoria a la platea que llavors no tenia més de deu anys, el gust era nostre perquè sentíem Derroche i Sólo le pido a dios en família, al cotxe.

L'anunci que Hoy puede ser un gran día cantada tots junts va inaugurar tres hores de recital en què van alternar cançons en solitari, duos i bromes sobre l'edat abans de posar-se a cantar de nou a quatre veus. Serrat, que va exercir d'amfitrió i va posar la columna vertebral al repertori, va bromejar amb el públic: "Els veig molt bé, sembla mentida que hagin passat vint anys!".

Aixoplugats per dotze músics, junts i per separat, van desgranar un cançoner que va incloure Bienvenidos-convertida en Benvinguts-, Cantares, o Asturias, amb què Víctor Manuel va demostrar que encara té molt bona veu.

Tampoc es van deixar (qui els ho hauria permès!) El hombre del piano, que va fer brillar Ana Belén, o Santa Lucía, una cançó "molt maca, molt Peralada", segons Rios.

Amb el pòquer d'asos al complet, van començar la primera tanda de bisos, amb temes com Esos locos bajitos, el Blues del autobús o el Himno a la alegría, amb el públic dret entonant la cançó de germanor.

En la segona, Víctor Manuel va optar per Marcianita, de Caffaro; Serrat per l'Are you lonesome tonight de l'Elvis i el bromista Rios per Quisiera ser del Dúo Dinámico. Ana Belén va fer ballar tothom amb Dime que me quieres de Tequila i es van reunir de nou per tancar la Fiesta. Després d'una desena de cançons de propina, el punt final el va posar La puerta de Alcalá.

Ara que fa vint anys d'aquells dies que per a mi eren de colors vius i sabates Victoria i per a d'altres de la constatació que ningú sap Adónde irán los besos, hi van tornar. Va ser una d'aquelles nits de mirar enrere i somriure, de repetir cada vers com si no hagués passat el temps i d'enfilar cap a casa cantussejant "Hoy puede ser un gran día, duro con él!".

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/estiu/2016/07/24/ara-que-vint-anys-daquells/795628.html?utm_source=rss